

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **TLC czech s.r.o.**, se sídlem Kostelní 11/3, Liberec, zastoupeného JUDr. Vladimírem Škrétou, advokátem se sídlem U Soudu 363/10, Liberec, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 8. 8. 2012, čj. 8213/12-1500-505267, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 13. 8. 2013, čj. 59 Af 21/2012 – 52,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 13. 8. 2013, čj. 59 Af 21/2012 – 52, **se zrušuje**.
- II. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 8. 8. 2012, čj. 8213/12-1500-505267, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci na nákladech soudního řízení částku 30 264 Kč, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Vladimíra Škréty, advokáta se sídlem U Soudu 363/10, Liberec.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1) Rozhodnutím ze dne 19. 3. 2012, čj. 98765/12/192913501804, Finanční úřad v Liberci (dále jen „správce daně“) nevyhověl žádosti žalobce o vrácení přeplatku na dani.

2) Rozhodnutím ze dne 8. 8. 2012, čj. 8213/12-1500-505267 (dále též „napadené rozhodnutí“), Finanční ředitelství v Ústí nad Labem zamítlo žalobcovo odvolání proti shora uvedenému rozhodnutí správce daně.

3) Ve věci původně rozhodovalo Finanční ředitelství v Ústí nad Labem, které však bylo ke dni 31. 12. 2012 zrušeno zákonem č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky. Jeho působnost přešla na Odvolací finanční ředitelství, přičemž dle § 20 odst. 2 zákona č. 456/2011 Sb. platí, že jsou-li v rozhodnutích vydaných při správě daní uvedeny územní finanční orgány, zde Finanční ředitelství v Ústí nad Labem, rozumí se jimi orgány finanční správy příslušné dle zákona č. 456/2011 Sb., v tomto případě tedy Odvolací finanční ředitelství (žalovaný).

II.

4) Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí správní žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem. Krajský soud žalobu zamítl.

5) Žalobce podal ve dnech 28. 7. 2008, 26. 8. 2008 a 26. 11. 2008 přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2008, červenec 2008 a říjen 2008, ve kterých uplatnil nadměrné odpočty ve výši 33 791 Kč, 47 668 Kč a 19 465 Kč. Správce daně měl pochybnosti o správnosti těchto daňových přiznání, a proto zahájil vytýkácí řízení podle § 43 tehdy platného zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků v rozhodném znění (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“). Výsledkem vytýkáčích řízení bylo odstranění pochybností a vyměření nadměrných odpočtů ve výši deklarované žalobcem v daňových přiznáních. Nadměrné odpočty za červen a červenec 2008 byly vyměřeny 19. 12. 2008 a vráceny 2. 1. 2009, nadměrný odpočet za říjen 2008 byl vyměřen 16. 1. 2009 a vrácen 27. 1. 2009. Následný soudní přezkum potvrdil zákonnost výše uvedených platebních výměrů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2012, čj. 8 Afs 38/2011 – 117).

6) Podle § 105 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty v rozhodném znění (dále jen „zákon o DPH“), platí, že vznikne-li v důsledku vyměření nadměrného odpočtu vratitelný přeplatek, vrátí se plátcí bez žádosti do 30 dnů od vyměření. Za den vzniku vratitelného přeplatku se považuje den jeho vyměření.

7) Podle § 46 odst. 5 tehdy platného zákona o správě daní a poplatků bylo možné vyměřit daňový odpočet konkludentně na základě podaného daňového přiznání, pokud se vyměřená daň neodchylovala od daně uvedené v daňovém přiznání. V takovém případě správce daně nemusel oznamovat výsledek vyměřovacího řízení daňovému subjektu, pokud o to daňový subjekt sám nepožádal, a za den vyměření daně byl považován poslední den lhůty pro podání daňového přiznání.

8) Krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2009, čj. 9 Afs 94/2008 – 52, podle kterého je třeba rozlišovat, zda byl daňový odpočet vyměřen konkludentně, tj. postupem podle § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, nebo na základě vytýkácího řízení podle § 43 téhož zákona, tedy v situaci, kdy správce daně vznesl

pochybnosti o správnosti a úplnosti podaného daňového přiznání. V posledně jmenovaném případě se za den vyměření nadměrného odpočtu považuje nikoli poslední den lhůty pro podání daňového přiznání, ale den vydání příslušného platebního výměru, neboť postup dle § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků nelze zpětně aplikovat.

9) Na základě shora uvedeného právního názoru Nejvyššího správního soudu krajský soud uzavřel, že nadměrné odpočty byly ve všech případech vráceny ve lhůtě stanovené § 105 odst. 1 zákona o DPH ve spojení s § 43 zákona o správě daní a poplatků, tedy do 30 dnů od vyměření nadměrného odpočtu, přičemž dnem vyměření byl den vydání příslušného platebního výměru. Žalobci tedy nevznikl nárok na úrok z titulu nedodržení lhůty pro vrácení přeplatku na dani.

10) Krajský soud se také ztotožnil s názorem žalovaného, že žalobcem citované rozsudky Soudního dvora EU (dále jen „Soudní dvůr“) nelze na věc aplikovat. Předmětné rozsudky (jedná se zejména o rozsudek Soudního dvora ze dne 12. 5. 2011, ve věci C-107/10) reagují na specifickou úpravu vrácení nadměrného odpočtu v jednotlivých členských státech, přičemž česká právní úprava je jiná. Krajský soud zdůraznil, že vytýkácí řízení nelze zahájit automaticky. Správce daně musí nejprve konkretizovat pochybnosti, na základě kterých vyzývá plátce k prokázání skutečností uvedených v daňovém přiznání. Zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“) sice umožňuje správci daně zdržet výplatu nadměrného odpočtu po celou dobu vytýkácího řízení, daňový subjekt se však mohl bránit proti tomuto zdržení prostředky poskytovanými zákonem o správě daní a poplatků. Následně je zaručena i soudní ochrana skrze žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu (§ 79 s. ř. s.).

11) Soud neprováděl důkaz rozhodnutím o přeplatku na dani silniční ze dne 14. 8. 2012, neboť toto rozhodnutí bylo vydáno až po napadeném rozhodnutí, a nemůže tedy mít vliv na projednávanou věc. Soud je oprávněn zkoumat pouze to, zda správní orgány postupovaly při rozhodování o žalobcově žádosti v souladu s § 155 odst. 3 daňového řádu. V daném případě žalobci nevznikl na žádné dani vratitelný přeplatek do 60 dnů od podání žádosti, a proto správce daně žádosti nevyhověl. Zákon tu správci daně nedal žádný prostor pro správní uvážení či subjektivní hodnocení.

12) K námitce, že ve spise chybí evidence daní, krajský soud uvedl, že tato evidence je přístupná v elektronické podobě a žalobce o ni mohl požádat. Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku, že finanční orgány žalobci neumožnily nahlédnout do spisu korespondenčně. Žalobce totiž tuto námitku nespecifikoval ani netvrdil, že by mu finanční orgány bránily v nahlížení do spisu podle § 66 daňového řádu. Nebyl rovněž dán důvod k projednání věci před odvolacím orgánem podle § 115 odst. 2 daňového řádu, neboť v odvolacím řízení nebyly zjištěny žádné nové skutečnosti a důkazy a žalovaný dospěl ke stejnému závěru jako správce daně.

III.

13) Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

14) Stěžovatel namítl, že krajský soud nepřezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu všech žalobních bodů. Krajský soud se nezabýval námitkou, že nepřiznáním úroků byla narušena zásada neutrality, zásada legitimního očekávání a zásada proporcionality, tak jak byly vymezeny v rozsudcích Soudního dvora. Krajský soud pouze obecně konstatoval, že napadené rozhodnutí není v rozporu se zásadou přiměřenosti. Nevyložil však své úvahy, proč shledal rozhodnutí souladné také se zásadou neutrality a zásadou legitimního očekávání. Soud nevysvětlil, proč se česká právní úprava vrácení nadměrných odpočtů liší od úpravy v jiných členských státech, a na jakou specifickou situaci v jiných členských státech dopadají stěžovatelem zmíněné rozsudky Soudního dvora. Při výkladu provedeném krajským soudem je totiž nedůvodně zvýhodněn stát, který daňovému subjektu zadržuje nadměrný odpočet po celou dobu jeho nevyměření a nevrácení, aniž by byl povinen za toto zadržení platit úroky. To je v rozporu se zásadou minimalizace zásahů státní správy do osobní sféry subjektu.

15) Stěžovatel dále uplatnil námitky týkající se vad řízení u žalovaného. Žalovaný měl v odvolacím řízení provádět dokazování, aby zjistil, zda správce daně postupoval v souladu se zákonem. Tvzení žalovaného, že dokazování nebylo potřeba a že stačilo formální vyřízení odvolání, je vnitřně rozporné. Žalovanému totiž muselo být z jeho rozhodovací činnosti známo, že stěžovatel měl v rozhodné době přeplatek na dani silniční, kde mu byl nesprávně předepsán úrok z prodlení.

16) Stěžovatel dále namítl, že ve spise chybí evidence předpisu plateb daní.

17) Soudní dvůr přitom v rozsudku ze dne 12. 5. 2011 ve věci C-107/10 mj. uvedl, že *„článek 183 směrnice musí být z hlediska zásady daňové neutrality vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, která stanoví, že se obecná lhůta pro vrácení nadměrného odpočtu daně z přidané hodnoty, po jejímž uplynutí vzniká nárok na úroky z prodlení z částky, která měla být vrácena, v případě zahájení řízení o daňové kontrole prodlužuje, přičemž toto prodloužení má za následek, že na uvedené úroky vzniká nárok až po datu skončení daňové kontroly, přestože byl tento nadměrný odpočet již převeden během tří zdaňovacích období následujících po zdaňovacím období, kdy k tomuto nadměrnému odpočtu došlo.“*

18) Tato právní věta dopadá i na stěžovatele. Zásada daňové neutrality znamená, že na hospodářskou situaci subjektu by nemělo mít žádný vliv, zda je plátcem DPH. U stěžovatele tomu tak není, neboť vzhledem ke své činnosti ve stavebnictví musí nést břímě DPH od 55 do 85 dnů, a je pro něj významné, zda obdrží odpočet včas. Stěžovatel podal správné daňové přiznání, ve kterém řádně uplatnil nárok na odpočet, a důvodně očekával, že mu bude odpočet vrácen do 30 dnů od termínu podání daňového přiznání. Skutečnost, že stěžovatel deklaroval daň správně, byla potvrzena i ve vytýkacím řízení.

19) Správce daně však zahájil vůči stěžovateli vytýkací řízení, v jehož důsledku byly nadměrné odpočty stěžovateli vráceny výrazně později, a to až o 161 dnů. Vytýkací řízení bylo navíc zahájeno šikanózně, neboť správce daně ve výzvě k zahájení vytýkacího řízení blíže nekonkretizoval své pochybnosti, které jej vedly k zahájení řízení. To potvrdil i krajský soud v rozsudku ze dne 28. 2. 2011, sp. zn. 59 Ca 98/2009.

20) Stěžovatel také odkázal na rozsudek Soudního dvora ze dne 10. 7. 2008 ve věci C-25/07, podle kterého *„článek 18 odst. 4 šesté směrnice o DPH a zásada proporcionality brání takové vnitrostátní právní úpravě, jaká je dotčena ve sporu v původním řízení, která za účelem umožnění nezbytných kontrol k zabránění daňovým únikům nebo vyhýbání se daňovým povinnostem prodlužuje z 60 na 180 dnů ode dne podání přiznání k DPH osobou povinnou k dani lhůtu, kterou má vnitrostátní finanční úřad pro vrácení nadměrného odpočtu DPH.“* Odpočet nebyl stěžovateli vrácen včas, přičemž jediným důvodem tohoto nevrácení byla skutečnost, že byl novým plátcem DPH a vznikl mu nárok na odpočet.

21) Obdobně se k zásadě proporcionality vyjádřil Soudní dvůr v rozsudku ve věci C-286/94 ze dne 18. 12. 1997. Podle tohoto rozsudku je opatření členských států přiměřené, je-li zachována rovnováha mezi zájmy státní pokladny a nejméně zatěžujícími postupy osoby povinné k dani. Je v rozporu se zásadou proporcionality, nejsou-li vzaty do úvahy splatné úroky, na které by měl daňový subjekt nárok, pokud by byl nadměrný odpočet vrácen při normálním běhu událostí.

22) Stěžovatel také odkázal na rozsudek Soudního dvora ve věci C-201/08 z 10. 9. 2009, kde Soudní dvůr konstatoval, že každý hospodářský subjekt, u kterého vzbudil vnitrostátní orgán důvodné naděje, má možnost dovolávat se ochrany svého legitimního očekávání. Stěžovatel podal správné daňové přiznání a důvodně očekával, že mu bude odpočet vrácen v řádné lhůtě, a pokud se tak nestalo, očekával, že mu bude vrácen i s přirostlými úroky za dobu, kdy nemohl s odpočtem disponovat. Opačný přístup vede k nerovnosti mezi plátcí daně.

IV.

23) Ve vyjádření ke kasační stížnosti se žalovaný netotožnil s námitkou, že se krajský soud nevypořádal s argumentací stěžovatele vztahující se k evropské právní úpravě a rozsudkům Soudního dvora. Žalovaný považuje odůvodnění krajského soudu v tomto ohledu za dostatečné ve vztahu k předmětu sporu.

24) Žalovaný označil za účelové tvrzení stěžovatele, že žalovanému musela být známa existence stěžovatelova přeplatku na dani silniční. Stěžovatel požádal o vrácení přeplatků na daních dne 31. 12. 2011. V té době však nebyla zřejmá existence přeplatku na dani silniční. Ta vyšla najevo až v důsledku rozhodnutí Finančního úřadu v Liberci ze dne 14. 8. 2012, kterým byl zrušen platební výměr na úrok z prodlení, který byl vydán z důvodu nezaplacení záloh na dani silniční řádně a včas. Teprve tímto rozhodnutím vznikl stěžovateli přeplatek na dani silniční ve výši 494 Kč. Tento přeplatek byl stěžovateli vrácen dne 20. 8. 2012. Je tedy zjevné, že v den podání žádosti o vrácení přeplatků ani v následujících 60 dnech ve smyslu § 155 odst. 3 daňového řádu nevznikl žádný přeplatek na dani silniční.

25) Nebyl ani důvod k ústnímu projednání věci před odvolacím orgánem podle § 115 daňového řádu, kterého se stěžovatel domáhal. V odvolacím řízení totiž žalovaný nezjistil žádné nové skutečnosti a důkazy, ani nedospěl k odlišnému právnímu posouzení než správce daně. Nebyla důvodná ani námitka, že ve spisu chybí evidence daní.

Ta je totiž dostupná v elektronické podobě a stěžovateli nic nebránilo vyžádat si její zpřístupnění.

26) Žalovaný zdůraznil, že pokud správci daně vzniknou pochybnosti o údajích uvedených v daňovém přiznání a je zahájeno vytýkácí řízení, jak tomu bylo i v projednávaném případě, je vyloučeno konkludentní vyměření daně podle § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, ale daňová povinnost je stanovena platebním výměrem na základě výsledků vytýkácího řízení. To platí bez ohledu na to, že je nadměrný odpočet nakonec stanoven ve výši deklarované v daňovém přiznání. Ve všech případech byly nadměrné odpočty vráceny do 30 dnů od vydání platebního výměru, tedy ve lhůtě podle § 105 odst. 1 zákona o DPH. Stěžovateli tedy nevznikl nárok na úroky z pozdního vrácení přeplatku na dani.

V.

27) Žalobce doplnil kasační stížnost podáním, které bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno dne 21. 1. 2015. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, čj. 7 Aps 23/2013 - 34, který se týká obdobné věci. Rovněž se domnívá, že krajský soud nesprávně posoudil otázku přeplatku na silniční dani. Žalovaný neprověřil podle jeho názoru řádně existenci přeplatků a správnost všech položek u stěžovatelova osobního účtu. Poukázal na proběhnuvší odvolací řízení proti platebnímu výměru, kterým mu byl stanoven úrok z prodlení na silniční dani za zdaňovací období 2011, ve kterém byl uvedený platební výměr zrušen. Stěžovatel rovněž brojil proti úrokům z prodlení na silniční dani, které byly předepsány za zdaňovací období roku 2009. I v tomto případě byl shledán jeho podnět důvodným a původně předepsané úroky byly zrušeny.

VI.

28) Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

29) Kasační stížnost je důvodná.

30) Nejvyšší správní soud se zabýval v rozsudku ze dne 23. 2. 2012, čj. 8 Afs 38/2011 - 117, zákonností platebních výměrů na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červen, červenec a říjen 2008. Zamítl kasační stížnost stěžovatele proti rozsudku krajského soudu a platební výměry neshledal nezákonnými. Uvedené rozhodnutí však nepředurčuje výsledek řízení o nyní projednávané kasační stížnosti. Předmětem řízení v uvedené věci byla zákonnost vydaných platebních výměrů. Žalobní a kasační námitky směřovaly především k určitosti výzev vydaných ve vytýkáčím řízení a k tomu, zda řádně došlo k zahájení vytýkácího řízení, byť byly některé z výzev formulovány relativně obecně. Vzhledem k formulaci kasačních námitek se soud nezabýval tím, zda stěžovateli náleží vedle vyměřeného odpočtu též úrok z posléze vráceného přeplatku na dani (srov. odst. 19 rozsudku).

31) Nyní je situace odlišná. Stěžovatel podal dne 31. 12. 2011 žádost o vrácení přeplatků (mj. na dani z přidané hodnoty), v odvolání proti rozhodnutí o přeplatku ze dne 19. 3. 2012 upřesnil, že za přeplatek považoval nevyplacený úrok vyplývající z toho, že k vrácení

přeplatku došlo až po proběhnuvším vytykáacím řízení (§ 43 zákona o správě daní a poplatků) resp. odstranění pochybností podle (§ 89 daňového řádu) a nikoli postupem podle § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, který se uplatnil za předpokladu, že se vyměřená daň neodchylovala od daně uvedené v daňovém přiznání nebo hlášení, resp. obdobně podle § 140 odst. 1 a 2 daňového řádu.

32) Nejvyšší správní soud rozhodl v nedávné době ve skutkově obdobné věci rozsudkem ze dne 25. 9. 2014, čj. 7 Aps 3/2013 - 34, ve znění opravného usnesení ze dne 5. 11. 2014, čj. 7 Aps 3/2013 - 47. Rozsudek je k dispozici včetně odůvodnění na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu. Soud v uvedené věci vycházel z toho, že správce daně má na jedné straně povinnost postupovat při vypořádání nároku na nadměrný odpočet bez zbytečných průtahů, což však na druhé straně neznamená, že nemá procesní možnost prověřovat, zda byly splněny podmínky pro přiznání nadměrného odpočtu. Vnitrostátní právní úprava podle soudu nereflexuje, že může uplynout relativně dlouhá doba mezi uplatněním nároku na odpočet a okamžikem vzniku exekučně vymahatelného nároku na vyplacení nadměrného odpočtu. Podle soudu má doslovně interpretovaná vnitrostátní právní úprava v některých případech diskriminační účinek. Pro některé plátce daně může mít odklad vyplacení nadměrného odpočtu významný dopad do toku peněz v jejich hospodaření a generovat významné dodatečné náklady (např. překlenovací úvěry), které by nevznikly, pokud by byl nadměrný odpočet vyplacen krátce po podání daňového tvrzení. Na druhé straně si byl soud vědom, že uplatnění daňového odpočtu se stává terčem pokusů o daňové podvody a stát musí mít možnost prověřit splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet. V příslušné právní úpravě obsažené v zákoně o dani z přidané hodnoty a daňovém řádu shledal „*sice zřejmě zamýšlenou, nicméně ústavně nepřijatelnou mezeru v procesní úpravě vyplacení nadměrného odpočtu*“. Zdůraznil, že každý zásah přesahující spravedlivou míru musí být patřičným způsobem kompenzován. Shrnul relevantní úpravu obsaženou v právu Evropské unie, zejména ve směrnici Rady 2006/112/ES ze dne 28. 11. 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty a soudní judikaturu k řešené otázce (zejména rozsudek soudního dvora ze dne 12. 5. 2011 ve věci C-107/10, *Enel Maritsa Iztok 3 AD*). Nejvyšší správní soud posléze dospěl k závěru, že – s odkazem na rozsudek Soudního dvora – „*lze usuzovat, že lhůta tří měsíců, počítaná od uplynutí zdaňovacího období, za které je nárok na nadměrný odpočet uplatňován, vyhovuje požadavkům plynoucím z judikatury Soudního dvora, a přitom jde v podmínkách vnitrostátní procesní úpravy v České republice o lhůtu, která dává správci daně přiměřený prostor k základnímu prověření uplatněného nároku na nadměrný odpočet, a zároveň jde o takový časový úsek, po který lze ještě po plátcích spravedlivě požadovat, aby v poměrech vcelku častých případů podvodných jednání v souvislosti s nadměrným odpočtem, jimž je třeba účinně čelit, unesl zadržování nadměrného odpočtu správcem daně bez toho, aby byl tento odpočet úročen.*“

33) Nejvyšší správní soud předpokládá, že citovaný rozsudek z 25. 9. 2014 je právnímu zástupci stěžovatele a žalovanému znám. Stejně tak předpokládá, že je účastníkům řízení známo, že s účinností od 1. 1. 2015 nalezla předmětná problematika výslovné vyjádření v § 254a daňového řádu.

34) Není pochyb, že krajský soud neuvažoval obdobným způsobem jako Nejvyšší správní soud v uvedené věci. V konfrontaci s citovaným názorem Nejvyššího správního soudu rovněž nemůže být v souladu ani rozhodnutí správce daně ze dne 19. 3. 2012, podle kterého stěžovatel neměl žádné přeplatky na dani z přidané hodnoty a též rozhodnutí o zamítnutí odvolání ze dne 8. 8. 2012.

35) Nejvyšší správní soud proto zrušil podle § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu, věc mu však nevrátil k dalšímu řízení, neboť současně konstatoval, že pro zrušení rozhodnutí žalovaného byly důvody již v řízení před krajským soudem. Nejvyšší správní soud proto současně se zrušením rozsudku krajského soudu postupoval podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. a zrušil jak rozsudek krajského soudu, tak i rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm žalovaný rovněž případně posoudí i tvrzení o tom, že stěžovateli měl vzniknout přeplatek na silniční dani.

36) Pokud Nejvyšší správní soud zruší rozhodnutí krajského soudu a současně i rozhodnutí žalovaného, rozhodne i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, čj. 1 As 61/2008 - 98).

37) Žalobce měl ve věci úspěch, náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení proti žalovanému, který úspěch neměl (srov. § 60 odst. 1 s. ř. s.). Mezi náklady řízení (srov. § 57 odst. 1 s. ř. s.) patří zaplacené soudní poplatky za žalobu ve výši 3000 Kč (viz položka 18 bod 2 sazebníku soudních poplatků – přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění účinném do 31. 12. 2012) a za kasační stížnost ve výši 5000 Kč (viz položka 19 sazebníku soudních poplatků ve znění účinném od 1. 9. 2011), a dále odměna zástupce a náhrada jeho hotových výdajů stanovená podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Odměna zástupce byla stanovena za čtyři úkony právní služby v řízení před krajským soudem spočívající v převzetí a přípravě zastoupení, sepisu žaloby, repliky a účasti u ústního jednání dne 13. 8. 2013 ve výši 2 x 2100 Kč a 2 x 3100 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2012, resp. § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu účinného od 1. 1. 2013] a 4 x 300 Kč jako paušální náhrada výdajů s těmito úkony spojenými (srov. § 13 odst. 3 advokátního tarifu); v celkové výši 11 600 Kč. Za řízení před Nejvyšším správním soudem činí odměna zástupce 2 x 3100 Kč za dva úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení a podání kasační stížnosti [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2013], zvýšená o náhradu hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu); celkem tedy 6800 Kč. Jelikož je zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se částka odměny za zastupování a náhrad podle § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku této daně, která v nynější věci činí 3864 Kč [sazba daně činí dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb. o dani z přidané hodnoty 21 %]. Celkem tedy žalobci náleží náhrada nákladů řízení ve výši 30 264 Kč. Žalovaný je povinen uhradit žalobci uvedenou částku ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jeho zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. ledna 2015

JUDr. Jan Passer
předseda senátu